

ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ

The Opinion of Service Business in Phuket City Municipality towards
the Non-O Retirement

สิญจภรณ์ สมสงวน, Sinjapon Somsanguan¹

E-mail : sinjapon.s@ku.th

จุฑาทิพ คล้ายทับทิม, Juthatip Klaitabtim²

E-mail : fsocjtk@ku.ac.th

Received: July 31, 2023 Revised: May 8, 2024

Accepted: May 16, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็น และศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ จำแนกตามปัจจัยด้านผู้ประกอบธุรกิจบริการ และปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ ของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต จำนวน 321 ราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบ คือการวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (one way ANOVA) ผู้วิจัยหาความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุอยู่ในระดับมากจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ที่มีปัจจัยด้านผู้ประกอบธุรกิจบริการธุรกิจต่างกัน ได้แก่ ประเภทของธุรกิจบริการทุนจดทะเบียน ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงาน ที่แตกต่างกัน จะมี

¹ นักศึกษาปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² อาจารย์ที่ปรึกษา สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการ ต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุไม่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยรายได้ ต่อเดือนที่ต่างกันจะมีความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการ ที่มีต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน และปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวีซ่าเกษียณอายุของผู้ประกอบ ธุรกิจบริการในอำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต ต่างกัน จะมีความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการใน อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ความคิดเห็น, ผู้ประกอบธุรกิจบริการ, นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ

Abstract

The objectives of this research entitled ‘The Opinion of Service Business in Phuket City Municipality towards the Non-O Retirement’ were to study the level of opinions and to compare of service entrepreneur in Phuket city municipality towards the non-o retirement policy classified by factor and news receiving factors about the Non-O Retirement Policy of the entrepreneur in Phuket city municipality. The sample used in the research was service entrepreneur, The research tools were questionnaires. The statistics used for analysis were percentage, mean and standard deviation. The statistics used for testing were one-way analysis of variance (ANOVA), the investigators determined pairwise differences by Scheffe’s method, the statistical significance at 0.05 level.

The research results showed that the opinion of service entrepreneur in Phuket City Municipality towards the non-o retirement policy was at a high level. For hypothesis test, it indicated that service entrepreneur in Phuket city municipality with different business operation factors, such as type of business, registered fund, length of business and number of employees had caused no difference in opinions towards the Non-O Retirement Policy, the factor of monthly income on opinion of service entrepreneur in Phuket City Municipality towards the non-o retirement policy caused difference, news receiving factors did not cause difference in the opinion with the statistical significance at 0.05 level.

Keywords: The Opinion, Service Entrepreneur, The Non-O Retirement Policy

1. บทนำ

ปัจจุบันการเดินทางท่องเที่ยว หรือการพำนักต่างประเทศแบบระยะยาวเริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีผู้สูงอายุชาวต่างประเทศนิยมมาพำนักแบบถาวร

(Long Stay) เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่รัฐบาลส่งเสริมเพื่อกระตุ้นสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดโครงการขึ้นมาเพื่อส่งเสริมให้จำนวนนักท่องเที่ยวมีอัตราที่ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จากการที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ประเพณี สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจจำนวนมาก ความมีเสน่ห์เหล่านี้ ไม่เพียงแต่ดึงดูดให้ชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังดึงดูดให้ชาวต่างชาติต้องการที่จะมาเยือนเสน่ห์ของประเทศไทยด้วย โดยรูปแบบของการท่องเที่ยวตามที่ทางองค์การการท่องเที่ยวโลก (The World Tourism Organization) กำหนดไว้มี 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural based tourism) รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (Cultural based tourism) และ รูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special interest tourism) (วาริชต์ มัชยมบุรุษ, 2556) ปัจจุบันรูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษกำลังเป็นที่นิยมมากขึ้น เพราะเป็นการท่องเที่ยวที่ผสมผสาน นั่นคือ นอกจากท่องเที่ยวแล้วยังรวมกับความต้องการอื่นตามความสนใจของนักท่องเที่ยวด้วย เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวแบบผจญภัย การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์และฟาร์มสเตย์ และการท่องเที่ยวพำนักระยะยาว (Long stay) เป็นต้น (วาริชต์ มัชยมบุรุษ, 2556) อย่างไรก็ตาม จากการสรุปสถานการณ์การท่องเที่ยวประเทศไทยในปี พ.ศ. 2564 ที่ผ่านมาของกรมการท่องเที่ยว พบว่ามีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาเที่ยวประเทศไทย 427,869 ล้านคน เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัส COVID-19 ทั่วโลก นานาประเทศเร่งยกระดับมาตรการควบคุมโรค รวมทั้ง “จำกัดการเดินทางระหว่างประเทศ” เพื่อควบคุมการระบาดฯ ขณะที่ไทยคงมาตรการกักตัวผู้ที่เดินทางมาจากต่างประเทศ 14 วัน

ประเทศไทยได้เริ่มโครงการส่งเสริมธุรกิจบริการเพื่อสุขภาพระยะยาว (Long-stay and Health Care Project) ขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 ต่อมาได้ออกวีซ่าเกษียณอายุขึ้น โดยมีระยะเวลา 1 ปี (O-A) สามารถต่ออายุ ได้คราวละ 1 ปีโดยผู้สมัครต้องมีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีบัญชีเงินฝากในประเทศไทยจำนวน 800,000 บาท ซึ่งอาจเป็นเงินเกษียณอายุ ก็ได้ หรือมีรายได้เดือนละไม่น้อยกว่า 65,000 บาท ต่อมาไทยได้ออกวีซ่าระยะเวลา 5 ปีต่ออายุได้อีก 5 ปีรวมเป็นเวลา 10 ปี (O-X) แต่สงวนให้กับผู้เกษียณอายุ 50 ปีขึ้นไปจากบางประเทศในยุโรป ญี่ปุ่น และสหรัฐ ฯ เท่านั้น โดยผู้สมัครต้องมีเงินฝากไม่ต่ำกว่า 3,000,000 บาท มีรายได้ต่อปี 1,200,000 บาท ขึ้นไป จึงสามารถกล่าวได้ว่าที่ผ่านมาไทยประสบความสำเร็จพอสมควรในการดึงดูดผู้เกษียณอายุชาวต่างชาติโดยในปี พ.ศ. 2552 มีชาวต่างชาติที่ถือวีซ่าเกษียณอายุของไทยจำนวน 72,969 คน นอกจากวีซ่าเกษียณอายุแล้ว ไทยยังมีวีซ่าประเภทอื่นสำหรับผู้พำนักระยะยาวด้วย ที่สำคัญคือ Thailand Elite Visa ซึ่งเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2546 โดยจับกลุ่มผู้มีรายได้สูงวีซ่ามีอายุ 5 ปี 10 ปีและ 20 ปี ตามลำดับ เห็นได้ว่ามีหลากหลายโปรแกรมให้เลือก โดยมีค่าใช้จ่ายตั้งแต่ 600,000 ถึง 2,000,000 บาท ซึ่งปัจจุบัน มีสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการประมาณ 10,000 คน กลุ่มเป้าหมายเป็นชาวจีน ญี่ปุ่น ยุโรปและสหรัฐ ฯ เป็นหลัก สำหรับภูเก็ตเป็นจังหวัดที่นิยมของชาวต่างชาติในเชิงของการท่องเที่ยว และคนใช้พำนัก

หลังเกษียณ โดยในปี พ.ศ. 2564 ที่ผ่านมาสํานักงานตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดภูเก็ต รายงานข้อมูลนักท่องเที่ยว ภูเก็ต แซนด์บ็อกซ์ ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2564 ถึง 3 กันยายน พ.ศ. 2564 นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาราชอาณาจักร สูงสุด 5 ลำดับแรก ได้แก่ 1.สหรัฐอเมริกา 3,647 คน 2.อังกฤษ 3,437 คน 3.อิสราเอล 3,141 คน 4.ฝรั่งเศส 2,174 คน และ 5.เยอรมนี 2,159 คน ตามลำดับ นักท่องเที่ยวภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ สะสม จำนวน 27,609 คน เดินทางกลับไปออกราชอาณาจักร จำนวน 10,355 คน คงเหลือ จำนวน 17,254 คน ซึ่งกระจายไปอยู่ทั่วประเทศ และคงเหลือในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 4,762 คน ประกอบกับข้อมูลของกองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ข้อมูล ณ 2 กันยายน พ.ศ. 2564 สรุปสถานการณ์ท่องเที่ยว 2 เดือน ของภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ นับตั้งแต่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2564 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2564 พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวสะสม 26,400 คน จำนวนคืนพักสะสม 366,971 คืน รายได้จากนักท่องเที่ยวสะสม ค่าที่พัก 565 ล้านบาท ค่าซื้อสินค้า และบริการท่องเที่ยว 376 ล้านบาท ค่าอาหาร และเครื่องดื่ม 350 ล้านบาท บริการทางการแพทย์ และสุขภาพ 229 ล้านบาท รวมสร้างรายได้ 1,634 ล้านบาท ดังนั้นผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต จึงได้รองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภท ด้วยธุรกิจที่มีประเภทหลากหลาย เช่น ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจการจัดส่งสินค้า ธุรกิจการซ่อมบำรุง ธุรกิจการทำความสะอาด หรือธุรกิจการรักษาความปลอดภัย เป็นต้น

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ประกอบการธุรกิจบริการสามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนาปรับปรุงธุรกิจเพื่อการดำเนินตามนโยบายวิชาเกษียณอายุได้อย่างเหมาะสมผ่านวัตถุประสงค์ 2 ประการ ได้แก่ เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ โดยจำแนกตามปัจจัยด้านผู้ประกอบการ และปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ โดยจำแนกตามปัจจัยด้านผู้ประกอบการ และปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนาปรับปรุงธุรกิจเพื่อการดำเนินตามนโยบายวิชาเกษียณอายุ
2. หน่วยงานภาครัฐ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการให้ที่พักพิง หรือ การออกวีซ่าเกษียณสำหรับชาวต่างชาติ สามารถนำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุไปปรับใช้ เพื่อสร้างความคิดเห็นที่ดีต่อประชาชนในพื้นที่ได้อย่างตรงจุด และมีประสิทธิภาพ

4. ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ

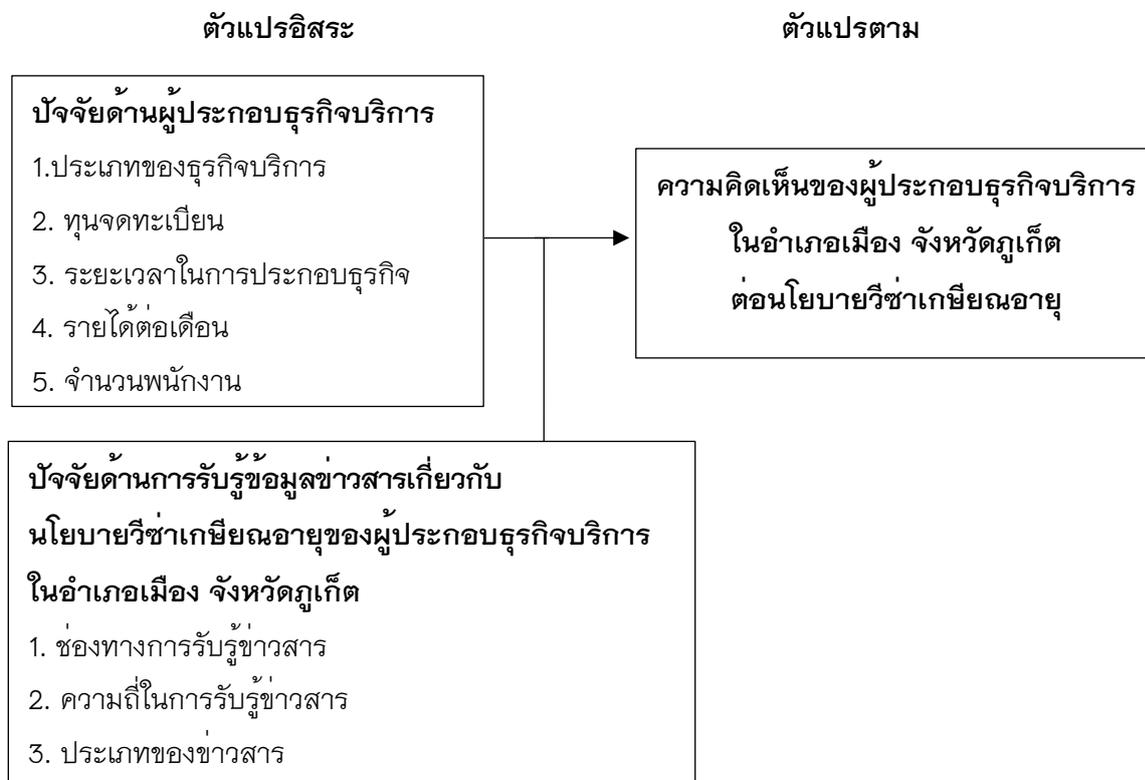
2. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ เป็นการวิจัยผ่านการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยมีระยะเวลาการวิจัยทั้งสิ้น 4 เดือน ตั้งแต่ เดือนธันวาคม พ.ศ. 2565 ถึงเดือนเมษายน พ.ศ. 2566

3. ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 321ราย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีปัจจัยด้านผู้ประกอบธุรกิจบริการแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
 - 1.1 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่ประเภทของธุรกิจบริการแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
 - 1.2 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีทุนจดทะเบียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
 - 1.3 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
 - 1.4 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
 - 1.5 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีจำนวนพนักงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน
2. ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวีซ่าเกษียณอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน

2.1 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวีซ่าเกษียณอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน

2.2 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน

2.3 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีประเภทของข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวีซ่าเกษียณอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ แตกต่างกัน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ธุรกิจสปา ธุรกิจดูแลผู้สูงอายุ ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจโรงแรม และธุรกิจโลจิสติกส์ จำนวน 1,607 คน (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2564) กำหนดจำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม ตามตารางเปรียบเทียบสำเร็จรูปของ Yamane (1973: 125) ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 โดยสามารถแสดงการคำนวณได้ดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	=	จำนวนประชากร 1,607
	e	=	ระดับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับร้อยละ 0.05

แทนค่าโดย

$$n = \frac{1607}{1 + 1607(0.05)^2}$$

$$n = 320.27$$

จากการคำนวณข้างต้น พบว่าการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบธุรกิจบริการธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต จำนวน 321 เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยสุ่มจากผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ที่สมัครใจตอบแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

1.1 ร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับการอธิบายข้อมูลปัจจัยด้านผู้ประกอบการประกอบธุรกิจบริการ ประกอบด้วย ประเภทของธุรกิจบริการทุนจดทะเบียน ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ รายได้ต่อเดือน และจำนวนพนักงาน และ ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร ความถี่ในการรับรู้ข่าวสาร และประเภทของข่าวสาร

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สำหรับอธิบายปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ช่องทางการรับรู้ข่าวสาร ความถี่ในการรับรู้ข่าวสาร และประเภทของข่าวสาร ของผู้ตอบแบบสอบถาม และวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ตอบแบบสอบถาม

2. สถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) เป็นการทดสอบสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ประกอบด้วย

2.1 การวิเคราะห์การผันแปร (One-way ANOVA) ใช้สำหรับวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นตัวแปรตาม กับ ตัวแปรอิสระ

2.2 หาความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ เชฟเฟ่ (Scheffe) ใช้สำหรับแสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ ผู้ประกอบการธุรกิจในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แตกต่างกัน เป็นรายคู่

4. ผลการวิจัย

4.1 ปัจจัยด้านผู้ประกอบการธุรกิจบริการ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการธุรกิจบริการ จำแนกตามปัจจัยด้านผู้ประกอบการธุรกิจบริการ

	จำนวน	ร้อยละ
(n = 321)		
ประเภทของธุรกิจบริการ		
ธุรกิจการรักษายาบาล	1	0.3
ธุรกิจเกี่ยวกับการคมนาคม	1	0.3
ธุรกิจเกี่ยวกับที่พักอาศัย	154	48.1
ธุรกิจสปา	13	4.0
ธุรกิจอื่น (ธุรกิจประเภทร้านอาหาร)	152	47.3
ทุนจดทะเบียน		
1,500,001 – 2,000,000 บาท	80	25.2
2,000,001 – 2,500,000 บาท	74	23.0
2,500,001 – 3,000,000 บาท	85	26.4
3,000,001 – 3,500,000 บาท	82	25.4
ระยะเวลาในการประกอบธุรกิจ		
3 – 4 ปี	103	32.0
5 – 6 ปี	102	31.7
7 –8 ปี	116	36.3
รายได้ต่อเดือน		
250,001 – 300,000 บาท	86	26.7
300,001 – 350,000 บาท	123	38.5
มากกว่า 350,000 บาท	112	34.8

(n = 321)

	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนพนักงาน		
3 – 4 คน	67	20.8
5 – 6 คน	74	23.3
7 – 8 คน	56	17.4
9 – 10 คน	59	18.3
มากกว่า 10 คน	65	20.2

4.2 ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละ ปัจจัยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ
ด้านช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุที่ท่านได้รับเป็นประจำ

(n = 321)

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ	จำนวน	ร้อยละ
โทรทัศน์	41	12.77
วิทยุ	50	15.58
สังคมออนไลน์	76	23.68
เว็บไซต์	51	15.89
ประกาศจากภาครัฐ	30	9.35
ปากเปล่าจากเพื่อน หรือคนรู้จัก	43	13.40
ข้อความทางโทรศัพท์ (SMS)	23	7.17
ช่องทางอื่น	7	2.18

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ปัจจัยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ
ด้านความถี่การรับรู้ข่าวสารโดยเฉลี่ย

(n = 321)

ความถี่การรับรู้ข่าวสารโดยเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ
1 – 5 ครั้งต่อสัปดาห์	152	47.5
2 ครั้ง ต่อสัปดาห์	169	52.5

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ปัจจัยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ

ด้านประเภทของข่าวสารที่ท่านได้รับเกี่ยวกับนโยบายวิชาเกษียณอายุ

(n = 321)

ประเภทของข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
ข่าวที่เน้นบอกรายละเอียดของนโยบายวิชาเกษียณอายุ	157	49.1
ข่าวที่เน้นการวิเคราะห์ และขยายความนโยบายวิชาเกษียณอายุ	164	50.9

ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ

(n = 321)

ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการ ๗ ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ	จำนวน (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1.นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้เศรษฐกิจภาพรวมของจังหวัดภูเก็ตดีขึ้น	112 (34.8)	106 (32.9)	103 (32)	0 (0)	0 (0)	4.03	0.82	มาก
2. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีการจ้างงานทุกอาชีพเพิ่มมากขึ้น	110 (34.2)	110 (34.2)	101 (31.4)	0 (0)	0 (0)	4.03	0.81	มาก
3. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีรายได้เพิ่มมากขึ้น	108 (33.5)	92 (28.6)	121 (37.6)	0 (0)	0 (0)	3.96	0.84	มาก
4. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจภาคบริการจังหวัดภูเก็ตมีรายได้เพิ่มมากขึ้น	100 (31.1)	104 (32.3)	117 (36.3)	0 (0)	0 (0)	3.95	0.82	มาก
5. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีเงินสดหมุนเวียนภายในจังหวัดเพิ่มมากขึ้น	103 (32)	110 (34.2)	107 (33.2)	1 (0.3)	0 (0)	3.98	0.82	มาก
6. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีการจ้างงานเฉพาะภาคบริการเพิ่มมากขึ้น	119 (37)	100 (31.1)	101 (31.4)	1 (0.3)	0 (0)	4.05	0.84	มาก

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 321)

ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจ บริการ ฯ ต่อนโยบายวิชา เกษียณอายุ	จำนวน (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
7. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้มี ธุรกิจของท่านมีจำนวนของ ผู้ใช้บริการเพิ่มมากขึ้น	100 (31.1)	103 (32)	118 (36.6)	0 (0)	0 (0)	3.94	0.82	มาก
8. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจของท่านจ้างงาน ผู้เชี่ยวชาญฯ	106 (32.9)	111 (34.5)	103 (32)	1 (0.3)	0 (0)	4.00	0.82	มาก
9. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจของท่าน มีการลงทุน เพิ่มมากขึ้น	104 (32.3)	92 (28.6)	125 (38.8)	0 (0)	0 (0)	3.93	0.84	มาก
10. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจของท่านสามารถขยาย สาขาเพิ่มมากขึ้น	109 (33.9)	99 (30.7)	113 (35.1)	0 (0)	0 (0)	3.99	0.83	มาก
11. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจของท่าน มีเงินสด หมุนเวียนภายในเพิ่มมากขึ้น	106 (32.9)	107 (33.2)	108 (33.5)	0 (0)	0 (0)	3.99	0.82	มาก
12. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจภาคบริการของท่านมี รายได้เพิ่มมากขึ้น	115 (35.7)	108 (33.5)	97 (30.1)	1 (0.3)	0 (0)	4.05	0.82	มาก
13. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจของท่านจ้างงานบุคลากร ทั่วไปเพิ่มมากขึ้น	99 (30.7)	117 (36.3)	105 (32.6)	0 (0)	0 (0)	3.98	0.80	มาก
14. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจของท่านมีอัตราหนี้สิน ภายในธุรกิจลดลง	109 (33.9)	98 (30.4)	114 (35.4)	0 (0)	0 (0)	3.98	0.83	มาก
15. นโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ ธุรกิจของท่านสร้าง ผลตอบแทนให้ตัวท่านเอง	95 (29.5)	116 (36)	110 (34.2)	0 (0)	0 (0)	3.95	0.80	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม						3.99	0.82	มาก

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 6 แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

* คำนวณค่าสำคัญทางสถิติระดับ .05

(n = 321)

สมมติฐานของการศึกษา	ระดับ นัยสำคัญ	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
		เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
สมมติฐานที่ 1.1 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่ประเภทของ ธุรกิจบริการแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชา เกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.089		✓
สมมติฐานที่ 1.2 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีทุนจ ดทะเบียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชา เกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.324		✓
สมมติฐานที่ 1.3 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีระยะเวลาใน การประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต อนโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.739		✓
สมมติฐานที่ 1.4 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีรายได้ต่อ เดือนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชา เกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.044	✓	
สมมติฐานที่ 1.5 ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีจำนวน พนักงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชา เกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.802		✓
สมมติฐานที่ 2.1 ช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ นโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน มีความคิดเห็น ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.939 0.167 0.817 0.290 0.531 0.134 0.519 0.515		✓
สมมติฐานที่ 2.2 ความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ นโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต อนโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.235		✓
สมมติฐานที่ 2.3 ประเภทของข่าวสารเกี่ยวกับนโยบาย วิชาเกษียณอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบาย วิชาเกษียณอายุ แตกต่างกัน	0.473 0.528		✓

5. ข้อวิจารณ์

จากการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ พบว่า ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวีซ่าเกษียณอายุ มีความเห็นด้วยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.99 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทั้ง 15 ข้อ โดยข้อที่สะท้อนออกมาผ่านระดับความเห็นด้วยมากที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 6. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีการจ้างงานเฉพาะภาคบริการเพิ่มมากขึ้น ค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.05 รองลงมา ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจภาคบริการของท่านมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.05 รองลงมา ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้เศรษฐกิจภาพรวมของจังหวัดภูเก็ตดีขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.03 โดยทั้ง 3 ข้อข้างต้น ได้รับอิทธิพลมาจากผู้ประกอบธุรกิจบริการ จังหวัดภูเก็ต ตอบรับมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจด้านธุรกิจบริการเพื่อสุขภาพระยะยาวโดยเน้นขยายฐานลูกค้าไปยังกลุ่มที่มีรายได้สูงและกลุ่มที่มีศักยภาพ³จากสถานการณ์ COVID-19 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2565 – 2567 ของภาครัฐบาล คาดการณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มที่มีรายได้สูงและกลุ่มที่มีศักยภาพ (มีจำนวน 21 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2566 และ 35 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2567 โดยจะกลับมาเท่าช่วงก่อน COVID-19 (ปี พ.ศ. 2562) ที่จำนวน 39 – 40 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2568 ส่วนด้านอัตราเข้าพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจะทยอยเพิ่มขึ้นต่อเนื่องโดยอยู่ที่ 45% ในปี 2566 และ 60% ในปี 2567 โดยธุรกิจบริการประเภท โรงแรมในพื้นที่ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต คาดรายได้ทยอยฟื้นตัว ตั้งแต่ปี 2565 มีอัตราเข้าพักเฉลี่ย 60 % ในปี พ.ศ. 2567

จากการวิจัย พบว่า ข้อคำถามที่ 6. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีการจ้างงานเฉพาะภาคบริการเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจบริการเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.05 เนื่องจากผู้ประกอบธุรกิจบริการประเภทร้านอาหาร และ ประเภทที่พักอาศัยเตรียมพร้อมตอบรับนโยบายมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจด้านธุรกิจบริการจากสถานการณ์ COVID-19 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2565 – 2567 ของภาครัฐบาล ในการจ้างพนักงานเฉพาะภาคบริการเพิ่มมากขึ้น เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มที่มีรายได้สูงและกลุ่มที่มีศักยภาพเช่น นักท่องเที่ยวต่างชาติที่ถือวีซ่าเกษียณอายุจากการวิจัย พบว่า ข้อคำถามที่ 12. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจภาคบริการของท่านมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจบริการเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 เนื่องจาก กลุ่มลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มที่มีรายได้สูงและกลุ่มที่มีศักยภาพ เช่น นักท่องเที่ยวต่างชาติที่ถือวีซ่าเกษียณอายุ และจากการวิจัย พบว่า ข้อคำถามที่ 1. นโยบายวีซ่าเกษียณอายุ ทำให้เศรษฐกิจภาพรวมของจังหวัดภูเก็ตดีขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.03 ผู้ประกอบ

³ วิจัยกรุงศรี. 2556. แนวโน้มธุรกิจและอุตสาหกรรมไทยปี 2565–2567. (Online) <https://www.krungsri.com/th/research/home>, 12 กุมภาพันธ์ 2565.

ธุรกิจบริการเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 เนื่องจาก มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจด้านธุรกิจบริการกลุ่มลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีรายได้สูงและมีศักยภาพสามารถสร้างรายได้ให้ภาคธุรกิจบริการซึ่งเป็นรายได้หลักหมุนเวียนในจังหวัดภูเก็ตได้มากขึ้น จึงส่งผลให้ความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ที่ตอบสนองต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ มีความเห็นด้วยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

6. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การศึกษาเรื่องความคิดเห็นของผู้ประกอบธุรกิจบริการในอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ เป็นการศึกษาเฉพาะธุรกิจประเภทเดียวที่อยู่ในพื้นที่บริเวณเกาะภูเก็ต แต่ในความเป็นจริงนั้น ธุรกิจหลายภาคส่วนมีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นปัจจัยของบางธุรกิจอาจไปส่งผลกระทบต่ออีกธุรกิจได้ ดังนั้นการศึกษาคั้งถัดไป จึงควรศึกษาธุรกิจประเภทอื่นควบคู่ไปเพื่อให้สามารถอธิบายผลได้อย่างรอบด้าน

2. จากผลการศึกษาซึ่งพบว่าผู้ประกอบธุรกิจบริการที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายวิชาเกษียณอายุ แตกต่างกันนั้น แต่บางธุรกิจไม่สามารถคำนวณรายได้เป็นรายเดือน หรือรายได้ที่สม่ำเสมอได้ ดังนั้นการศึกษาคั้งถัดไปจึงควรทำการแบ่งประเภทของรายได้แบบประจำ และไม่ประจำ เพื่อให้ผลการศึกษาที่มีความละเอียดมากยิ่งขึ้น

3. จากผลการศึกษาซึ่งพบว่านโยบายวิชาเกษียณอายุ ทำให้ธุรกิจภาคบริการของจังหวัดภูเก็ตมีการลงทุนเพิ่มมากขึ้น มีความคิดเห็นในเชิงเห็นด้วยที่สุดนั้น เนื่องจากการลงทุนนับว่าเป็นปัจจัยที่ต้องมีการส่งเสริมการลงทุนมารองรับ มากกว่าปัจจัยด้านการเพิ่มอุปสงค์เพื่อเพิ่มรายได้เท่านั้น เนื่องจากการลงทุนของธุรกิจภาคบริการมีค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ดังนั้น หากรัฐบาลต้องการส่งเสริมการลงทุนของธุรกิจภาคบริการของจังหวัดภูเก็ต จึงควรเลือกใช้มาตรการการส่งเสริมการลงทุนอื่น นอกเหนือจากมาตรการการเพิ่มอุปสงค์ภายในพื้นที่

เอกสารอ้างอิง

วิจัยกรุงศรี. 2556. แนวโน้มธุรกิจและอุตสาหกรรมไทยปี 2565-2567. (Online)
<https://www.krungsri.com/th/research/home>, 12 กุมภาพันธ์ 2565.